

CUPRINS

	Pag.
Message de Anul Nou adresat de către Președintele Țării noastre, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, națiunii române, la posturile de radio și televiziune	3
Congresul al III-lea al Frontului Democratiei și Unității Socialiste	7
ANIVERSĂRI	
Dr. Nestor VORNICESCU, Arhiepiscop și Mitropolit, Anul Internațional al Omului — 1985	11
STUDII ȘI ARTICOLE	
Mărețul ANANIA (Arhim. Bartolomeu), <i>Înfrîntă la Vodja</i>	19
Pr. Dr. Marcu BANESCU, <i>Inspirație și strădanie în predică</i>	28
Pr. Prof. Nicolae PETRESCU, <i>Despre știința preotească</i>	35
PAGINI PATRISTICE	
Sfinții Vasile cel Mare, Omilie pentru mângâierea unui bolnav (traducere de Pr. Prof. Nic. Petrescu)	45
MATERIAL OMILETIC ȘI PASTORAL	
Pr. Prof. Petre SEMEN, <i>Predică la Duminică a XXIX-a, după Pogortrea Duhului Sânt</i>	50
Pr. GE. VEȚELANU, <i>Predică la Duminică a XXXII-a după Rusalii</i>	53
Pr. Prof. Dr. Constantin GALERIU, <i>Predică la Duminică a XXXIV-a după Rusalii</i>	55
Pr. Ioan V. VERCA, <i>Predică la Duminică Plutii Răstiphor</i>	60
Pr. Ion SPIRU, <i>Despre Sfânta Biserică</i>	64
DREAPTA CREDINȚĂ	
Arhim. Paulin LECCA, <i>«Scriptura Scripturae Interpretes»</i>	67
DOCUMENTAR	
Diac. Florea N., <i>Gravura Mihai Rîmniceanu</i>	83
Pr. D. BĂLASA, <i>Pe urmele vetrelor de cultură străbună</i>	89
INSEMNAȚI	
Pr. Nicolae LEONĂCĂȘESCU, <i>Insemnații pe vechi cărți de cult pășite în Străești — Argeș</i>	93
Pr. Gh. CUNESCU, <i>Trepă de credință</i>	98
VIAȚA BISERICĂȘĂ	
A. — Mitropolia Olteniei	
Din cronică Mitropoliei Olteniei și a Sfinței Arhiepiscopii a Craiovei — 1 ianuarie — 28 februarie 1985 (Redacția)	111

MITROPOLIA OLTENIEI

REVISTA OFICIALĂ A ARHIEPISCOPIEI CRAIOVEI
ȘI A EPISCOPIEI RÂMNICULUI ȘI ARGEȘULUI

Nr. INV. 9586
Mitropolia Craiovei și Băscovinei
P. 26

ANUL XXXVII, Nr. 1 — 2

IANUARIE — FEBRUARIE 1985

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
SECȚIA CULTURALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A CRAIOVEI
Str. Lotru, Nr. 3
CRAIOVA

VIE D'ÉGLISE

A. — La Métropole d'Olténie	
<i>De la chronique de la Métropole d'Olténie et de l'Archevêché de Craiova, 1 janvier — 28 février 1985 (Redaction)</i>	111
B. — L'Archevêché de Craiova	
<i>Rencontre de fête à l'occasion du Nouvel An de S. E. Mgr. Dr. Nestor Vornicescu, avec ses fils spirituels — 2 janvier 1985 (le P. Prof. Petre Semen)</i>	113
<i>Participation de S. E. Mgr. Dr. Nestor Vornicescu aux travaux de la Conférence départementale du F.D.U.S., 28 janvier 1985</i>	115
<i>Service divin solennel par S. E. Mgr. Dr. Nestor Vornicescu à l'occasion du Baptême du Jesus Christ, 6 janvier 1985 (Protos. Vincentiu Grifoni)</i>	117

ENDORMIS DANS LE SEIGNEUR

<i>Le P. Prof. Elefterie Marinescu (le P. Ilie Budin)</i>	120
<i>Le P. Nicolae Rădulescu (le P. Prof. Ștefan Resceanu)</i>	121

C. — L'Évêché de Rimnic et Arges

<i>Concert de Cantiques de Noël à la Cathédrale de Rimnicu Vilcea — 23 décembre 1985 (le P. I. Dumitrescu)</i>	122
<i>Rencontre de fête à l'occasion du Nouvel An de S. E. l'Évêque Gherasim de Rimnic et Arges avec ses fils spirituels</i>	124
<i>Le P. Ion C. Popa (le P. I. Nețoi)</i>	126

COMPTES RENDUS

<i>Cuvente den Bătrîni, de B. P. Hașdeu — Edition 1984, Prof. dr. Doc. C. D. Papastate</i>	128
<i>1907 en Olténia de Nicolae Andrei, Craiova, Prof. I. Negreanu</i>	130
<i>ORIGEN, Contra lui Celsus, Etude introductif, traduction et notes de P. Prof. T. Bodogae, Buc., 1984 P. Prof. Dr. Nic. Buzescu</i>	132
<i>George USCĂTESCU, Erasmus, traduit par Darie Novăceanu, Buc., 1982 (le P. I. Ionescu)</i>	139
<i>Anton DUMITRIU, Aletheia, Essai sur l'idée de la vérité dans la Grèce Antique, Ed. Eminescu, Buc., 1984</i>	142
<i>Alexandru LIGOR, Țăranii, rădăcini, chipuri și port de la Posada la Alba Iulia (1918), Buc., Ed. Sport-Turism, 1984 (Al. Zub)</i>	144

ON PEUT S'ABONNER À LA REVUE «MITROPOLIA OLTENIEI» PAR :
«ROMPRESFILATELIA» — sectorul export-import presă, P.O. Box 12-201, telex :
10376, p.r.s.l.r. București, Calea Griviței nr. 64-66.

B. — Arhiepiscopia Craiovei

<i>Intilnirea festivă de Anul Nou a Înalt. Prea Sfințitului Mitropolit Dr. Nestor Vornicescu cu III duhovnicești — 2 ianuarie 1985, de Pr. Prof. Petre Semen</i>	113
<i>Participarea Înalt. Prea Sfințitului Dr. Nestor Vornicescu, Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Oltenei, la lucrările Conferinței Județene a F.D.U.S., Craiova, 28 ianuarie 1985</i>	115
<i>Siajbd arhierescă la Catedrala mitropolitand «Sfintul Dumitru», din Craiova la Botezul Domnului, 6 ianuarie 1985, de Protosâghel Vincentiu Grifoni</i>	117

ADORMIȚI ÎN DOMNUL

<i>Pr. prof. Ionom Stavroilor Elefterie Marinescu, de Pr. Ilie Budin</i>	120
<i>Pr. Nicolae Rădulescu, de Pr. Ștefan Resceanu</i>	121

C. — Episcopia Rimnicului și Argeșului

<i>Concertul de colinde din Catedrala episcopală din Rimnicu Vilcea, 23 decembrie 1984, de Pr. I. Dumitrescu</i>	122
<i>Intilnirea festivă de Anul Nou a Prea Sfințitului Episcop Gherasim cu III duhovnicești, 2 ianuarie 1985, de Pr. I. Dumitrescu</i>	124

ADORMIȚI ÎN DOMNUL

<i>Pr. Ion C. Popa, de Pr. Ion V. Nețoi</i>	126
---	-----

RECENZII

<i>Cuvente den bătrîni, de B. P. Hașdeu, Ediția 1983-1984, de Prof. Dr. doc. C. D. Papastate</i>	128
<i>Nicolae ANDREI, 1907 în Olténia. Contribuția intelectualilor la marea răscăld, de Prof. Ion M. Negreanu</i>	130
<i>ORIGEN, Contra lui Celsus. Studiu introductiv, traducere și note de Pr. Prof. T. Bodogae. Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., Buc., 1984, de Pr. Prof. Dr. Nicolae C. Buzescu</i>	133
<i>George USCĂTESCU, Erasmus, Traducere de Darie Novăceanu, Buc., 1982, de Pr. I. Ionescu</i>	139
<i>Anton DUMITRIU, Aletheia. Incercare asupra Ideii de adevăr în Grecia Antică, Editura Eminescu, Buc., 1984</i>	142
<i>Alexandru LIGOR, Țăranii, rădăcini, chipuri și port de la Posada la Alba Iulia (1918), București, Ed. Sport-Turism, 1984, de Al. Zub</i>	144

sau pentru progeniturile lor și nu pentru nu știu ce rațiune. Majoritatea războaielor noastre provin din ambiție, din minie sau din desfrâu, ori din altă asemănătoare infirmitate sufletească. În sfârșit, fiarele nu se îndreaptă spre distrugerea lor reciprocă în șiruri compacte. Noi, noi cel care ne mindrim în numele lui Hristos, cel care ne-a învățat doar bunătatea, dându-se drept pildă, și pretindem că sintem membrii unui singur trup, că sintem una și aceeași carne, cea care ne face să trăim unul și același spirit; noi, cei care ne hrănim din una și aceeași Sfințită Împărățenie, recunoscând un singur chip; noi, cei care sintem sortii aceleiași veșnicii, așteptând comunicarea cu ea atunci când vom fi unul și același lucru cu Hristos, după cum Hristos este unul și același lucru cu Tatăl. Poate exista pentru noi, în această lume, ceva care să ne poată întări atât de mult aruncându-ne în luptă? Ceva atât de nefast și de sumbru, încât nici un om nu știe să-l accepte?». «Războiul, spune Erasmus mai departe, este o consecință a crimelor, a sacrilegiilor, a rușinii ce nu se poate nici măcar aminti. Și o dată terminat, corupția semănată de război continuă să pustiască umanitatea. Orice război aduce după el mult mai multe nenorociri decât avantaje».

Umanismul creștin caracterizează întreaga operă a lui Erasmus, pe care George Uscătescu a știut să-l actualizeze și să-l scoată în valoare. Este marele merit al acestui intelectual european a cărui operă este tradusă astăzi în altelea limbă străină, și care își scrie poezia sa în românește. Acest umanism l-a modelat și-l susține și pe ilustrul autor, care-i dă puterile interioare specifice, sufletul și mințile de cărturar generos, de creator de operă de ale cărei fructe ne bucurăm, cum subliniază Zoe Dumitrescu-Bușulenga, și cu acest prilej sărbătoresc pentru toți, «al apariției cărții sale despre Erasmus în românește» (p. 13).

Pr. I. IONESCU

ANTON DUMITRIU, *ALĒTHEIA. Incercare asupra ideii de adevăr în Grecia antică*, Editura Eminescu, București, 1984.

În intenția de a urmări idealul filosofiei grecești cit mai de aproape, anume «căutarea absolutului», pus în relație directă cu ideea de «adevăr», autorul acestei lucrări, după temeinice cercetări și examinări, răspunde unei întrebări fundamentale: **Ce este adevărul?** Această problemă a frământat omenirea de-a lungul istoriei și mai continuă încă să o frământă. Căci, «pentru toți cei ce caută o dezlegare a enigmaticeii existente umane, ca și a existenței în general, întrebarea capătă o importanță fundamentală» (p. 7).

Pentru a ajunge la ideea de adevăr, așa cum o concepeau anticii greci, autorul a întreprins un drum lung, lămurind o serie de concepte și metode specifice gândirii lor, reliefând că «sensul profund pe care-l avea alétheia în lumea grecească ar constitui un îndemn la aprofundarea propriilor noastre idealuri» (p. 10).

Conceptul general de adevăr, observăm, că nu are același conținut în concepția celor mai iluștri gânditori, fiecare având o imagine conceptuală a adevărului, după concepția și viziunea-i proprie despre lume și viață. Dar pentru a înțelege mai bine viziunea lor despre adevăr, autorul ține seama de «forma mentis a Greciei antice», adică la baza cercetărilor efectuate de autor stă principiul că, pentru a-i înțelege pe greci, trebuie să gîndești așa cum au gîndit ei.

În concepția vechilor greci omul are o esență divină, iar dimensiunea ființei umane este devenirea omului, devenire ce cunoaște două direcții: «una descendentă, conform căreia ființa umană coboară de la «condiția divină» (aceea originară) la starea actuală, trecînd prin mai multe faze, și o direcție ascendentă, conform căreia omul are tendința de a-și refăce condiția inițială, de a se reintegra în planul din care a descins. Involuția și evoluția, față ce caracterizează devenirea umană în mentalitatea vechilor greci. Starea originară nu este pierdută, ci numai involuată» (p. 55).

Drumul lung în căutarea adevărului, la grecii antici, este însoțit de unele lămuriri esențiale ale filosofiei grecești, care pentru ei era o ocupație fără remunerație, dezinteresată (Philosophia AKERDES, p. 57—65). Tot astfel, corectitudinea cuvintelor (p.

110-85/1-2

66—82), ceea ce specialiștii au tradus prin etimologie, găsește în lucrarea de față o minuțioasă examinare, pornind de la sensurile pe care cei mai vestiți filosofi le dădeau cuvintelor (numelor), exemplificînd cu cele mai vechi nume biblice. Astfel, Adam — om; Eva — viață; Set — înlocuitor; Noe — mîngiere. «Iată care este explicația — scrie autorul — pe care o dă *Cartea splendorii*, scriere de bază a Kabbalei, acestor semnificații ale cuvintelor: În fiecare cuvînt al Scripturii ar sta ascunsă o taină supremă, care este sufletul cuvîntului, și alte taine mai puțin profunde, care sînt veșmintul primei taine. Omul nu vede în fiecare cuvînt decît corpul, adică sensul literar. Dimpotrivă, oamenii clarvăzători văd în fiecare cuvînt anvelopa care învăluie sufletul și, prin această anvelopă ei întrevăd sufletul» (p. 78—79).

În analiza ideii de *mythos*, ca și a ideii de *Lógos* (*Mythos și Lógos*, p. 83—109), autorul încearcă să vadă mai întii ce vor să spună chiar gânditorii greci cînd vorbesc despre *mythuri* și *lógos*. În cele din urmă autorul conchide: «Toată lumea este de acord în timpul nostru că *mythos-ul* nu mai poate fi privit ca o simplă «*fabulă*». El acoperă întotdeauna o modalitate de a gîndi realitatea» (p. 99). «*Mythos-ul* are două funcții: una de a vorbi, prezentînd un scenariu care se vede; alta de a face să se sesizeze ceea ce este dincolo de scenariu, adică dincolo de vorbire și vedere» (p. 105). În limba latină «*mythos*» s-a tradus prin *fabulă*, trecere care a marcat de fapt o schimbare de mentalitate: «de la contemplația lucrurilor nevăzute și inexprimabile s-a trecut la vorbirea despre ele, de la *mythos* s-a trecut la *lógos*». *Lógos-ul* are, la rîndul lui, două sensuri: cuvînt și rațiune. Dar, așa cum mărturisește Henry Joly, între acești doi termeni există o legătură esențială, identificîndu-i chiar (p. 107).

Capitolul «Filosofia grecească» (p. 110—121) ne dă lămuriri precise asupra termenului «filosofie». Cel dintîi care a întrebuit termenul de «filosofie» este Pythagora. El a afirmat că nici un om nu este înțelept, ci numai zeul. Iar filosof se numea cel iubitor de înțelepciune.

În centrul preocupărilor filosofilor greci a stat problema omului și a esenței umane. El au dorit o cunoaștere absolută a existenței, a Ființei (*Philia sophias*) și, sub acest aspect au definit filosofia ca fiind «cunoașterea existenței ca existență» (*tó ón hé ón*). Dar la întrebarea Ce este existența?, grecii n-au putut răspunde în cuvinte. Căci «...pătrunderea intelectului în zona unde el însuși este cunoaștere — mărturisește autorul acestei lucrări —, în care a ști este o fi. Înseamnă o depășire a lui «a spune». Intelectul este dincolo de *lógos* — rațiune și cuvînt —, el este dincolo de legea — a spune —, astfel nu putem explica de ce Aristotel... nu răspunde nicăieri direct la această problemă a problemelor filosofiei și nu aflăm nicăieri, nici de la el, nici de la alți filosofi, ceva care să ne spună în cuvinte ce este existența. Lucrul acesta, care poate să apară curios, îl găsim enunțat chiar și în timpul nostru, de un filosof ca Ludwig Wittgenstein, care, după ce a afirmat că «Limitele limbii mele înseamnă limitele lumii mele», încheie lucrarea sa astfel: «Există firește inexprimabilul». «Despre ce nu se poate vorbi trebuie să tăcem» (p. 206).

Adevărul în concepția înțelepților antici înseamnă «ceea ce se descoperă», «ceea ce se deoselează», «ceea ce nu se ascunde», înseamnă cunoaștere fără uitare, prezență eternă. Platon a dat o interpretare deosebită termenului alétheia. El desparte cuvîntul alétheia în două părți: — *alergare*; — *divină*. Așadar, alétheia înseamnă, pentru el, «alergarea divină» (p. 243). Inteligența umană a alergat și aleargă mereu după adevăr, după absolut; dar în acest proces de cunoaștere a adevărului rațiunea umană întîmpină obstacole. Aristotel avea un principiu: «undeva trebuie să te oprești». Iar acest punct de oprire să fie de *altă natură* decît ceea ce este generat de această oprire pentru ca să o poată justifica» (p. 241). Aristotel vorbește de «primul principiu» — sau principiu divin, în care «nu există nici loc, nici timp, nici vid». Ceea ce înseamnă că primul principiu era situat de el în afară de spațiu și timp. De fapt, nici Platon și nici Aristotel n-au răspuns la întrebarea ce este divinul? Platon spune: «trebuie muncă pentru a găsi pe autorul și tatăl tuturor lucrurilor, și, cînd l-ai găsit, este imposibil să o spui tuturor».

În strînsă legătură cu modul de interpretare a termenului alétheia se află și termenul *anamnesis*, care desemnează o stare în care uitarea nu există. «Cuvîntul *anamnesis* ar desemna astfel, nu o «reaminire», în sensul obișnuit al cuvîntului (acesta este în afară de orice discuție), ci o «revenire» la o stare «reală» dintr-o stare potențială, printr-o realizare a acestei potențialități, a unei cunoașteri fără memorie și fără amintire, o cunoaștere aflată mereu în act» (p. 256).

«Omul după cum afirmă Aristotel — este, dintre toate ființele, singurul dotat cu cuvînt (p. 278). În grecește *lógos* înseamnă și cuvînt și rațiune ceea ce de fapt

caracterizează ființa umană. Aceste două facultăți originare sînt strîns legate între ele, sînt autonome și au valoare prin ele însele. «Nu este posibil — mărturisește — autorul — ca intelectul uman să aibă o valoare mai mică decît propria lui creație. Oricum am examina dar problema, concluzia va fi aceeași: cuvîntul și rațiunea sînt fenomene originare, valabile prin natura lor, avînd deci un caracter absolut pentru om, iar omul participă la acest absolut... Acestui absolut grecii îi ziceau «divin». În acest sens și un raționalist al secolului al XX-lea ar putea accepta, fără nici o restricție, afirmația lui Epictet: «după lógos-ul tău tu nu ești nici mai slab și nici mai mic decît zeii» (p. 279—280).

După cum observăm, lucrarea ne pune în posesia unor realități fundamentale, care au devenit obiectul cercetărilor celor mai iluștri înțelepți ai antichității, iar meritul deosebit al autorului constă tocmai în faptul că a întreprins o mai puțin obișnuită cercetare, în lumea antică, nu după felul de a gândi al lumii contemporane, ci după modul cum gîndeau înșși grecii antici. Autorul pătrunde în esența problematicii vremii și, folosind o bogată masă de informații de specialitate, ne pune la îndemînă zone inexplorabile, aspecte și sensuri mai puțin înțelese și cunoscute pînă acum, așa încît spiritul cititorului este integrat, aievea, în lumea adevărului, așa precum l-au înțeles și exprimat grecii antici.

Drd. IVAN I. ILIE

ALEXANDRU LIGOR, *Tărani. Rădăcini, chipuri și port, de la Posada la Alba Iulia (1918)*, București, Ed. Sport-Turism, 1984, 36 p. + ilustr.

Un unicat în producția noastră de carte este acest volum despre țărani, izvorit din pasiunea atașantă a unui spirit ce se revendică de la respectiva clasă socială, proclamîndu-i interesul peren. Dincolo de omagiul gîndit de autor, trebuie să recunoaștem în explicațiile introductive și o bună informare, alături de simțul plastic și de rigoarea selecției. Modest, autorul ne trimite nu la comentariu și nu la legende, totuși atît de bine alese, cît la imagini, convins că acestea vorbesc de la sine, dezvăluind fiecărui un univers colorat specific, după experiența de care dispune, după gradul de implicare în istoria clasei țărănești. Sînt convocați, mai întîi *truditorii*, apoi *luptătorii*. La sît sau în clipe de răgaz, ei vădesc același spirit. «Țărani români, preluînd de la strămoșii lor daco-romani dragostea pentru muncă și pentru viața cumpătată și frumoașă, au sporit moștenirea prin propriile forțe, dovedind a avea un rost fundamental în istoria națională. Ei au dat lumii și pîine și bucurie și trăinicie», se spune la urmă, după evocarea îndeletnicirilor pe care ale acestei clase: agricultură, păstorit, pescuit, creșterea albinelor, meșteșugurile. Cînd s-au revoltat, de-a lungul istoriei, revolta lor era expresia nevoii celei mai aspre, a disperării, a imperativului demnității. Oameni pașnici, în esența lor ei poartă un mesaj de concordie pe care istoria nu poate să nu-l consemneze. Documente grafice de proveniențe diverse îi arată, în ipostaze caracteristice. Se adaugă picturile, realizate de români (G. Tătăreanu, T. Aman, N. Grigorescu, I. Andreescu, St. Luchian, G. Pătrașcu, O. Băncilă, C. Rescu) sau de străini (A. Raffet, M. Bouquet, D. A. Lancelot, D. Preziosi, T. Valerio, Ch. Doussault). Volumul de față se oprește la 1918, în pragul unei epoci care avea să adauge numeroase alte mărturii plastice cu privire la țărănimea noastră.

Un altul ar urma să-l continue, spre a oferi nu numai dovezi ale istoriei, dar și un suport de meditație activă. «Căci poporul român — își încheie Alexandru Ligor pledoaria — a fost mai întîi un popor de țărani. De aceea și noblețea sufletească a poporului i se datorează, cu precădere, tot lui, țăranelui. Țăranului care ne-a înfrumusețat istoria. Țăranului plămădit pentru eternitate». Ne vom întoarce mereu la acest aibum nu pentru nostalgiile pe care el le poate stîrni, ci pentru înțelegerea mai bună a unui fenomen de adîncime al istoriei noastre. Imagini culese de pe ceramica de la Cucuteni, de pe marea Columnă a lui Traian, de pe ziduri vechi de mănăstire, din stampe, din acuarele, din vechi manuscrise, din cărți risipite în lume, din tablourile artei moderne vin să reamîntească adevăruri ale istoriei și să îndemne la concordanță. Note despre artiștii mai de seamă care ne-au lăsat reprezentări de țărani și o bibliografie selectivă încheie pretiosul volum.

AL. ZUB

MITROPOLIA OLTENIEI

(LA MÉTROPOLE D'OLTÉNIE)

REVUE OFFICIELLE DE L'ARCHEVÊCHÉ DE CRAÏOVA

ET DE L'ÉVÊCHÉ DE RÎMNIC ET ARGÈŞ

XXXVIIÈME ANNÉE, No 1—2 JANVIER—FÉVRIER 1985

SOMMAIRE

	Page
Le message du président Nicolae Ceaușescu adressé à la nation roumaine à la radio et à la télévision à l'occasion du Nouvel An	3
Le III-ème Congrès du F.D.U.S.	7

ANNIVERSAIRES

Dr. Nestor VORNICESCU, Archevêque et Métropolitain, <i>L'année internationale de la jeunesse — 1985</i>	11
---	----

ETUDES ET ARTICLES

Valeriu ANANIA (Arhim. Bartolomeu), <i>Rencontre à Vodița</i>	19
Le P. Dr. Marcu BĂNESCU, <i>L'inspiration et la peine — lorce motrice dans le sermon</i>	29
Le P. Prof. Nic. PETRESCU, <i>Sur le ministère du prêtre</i>	35

PAGES PATRISTIQUES

Saint Basile le Grand, <i>Homilie pour la consolation d'un malade</i> (traduit par le P. Prof. Nic. Petrescu)	45
---	----

GUIDE HOMILETIQUE ET PASTORAL

Le P. Prof. Petre SEMEN, <i>Sermon au XXIX-e Dimanche après la Pentecôte</i>	51
Le P. Gh. VEȚELEANU, <i>Sermon au XXXII-e Dimanche après la Pentecôte</i>	53
Le P. Prof. Constantin GALERIU, <i>Sermon au XXXIV-e Dimanche après la Pentecôte</i>	55
Le P. Ioan V. COVERCA, <i>Sermon au Dimanche du «Fils prodigue»</i>	60
Le P. Ion SPIRU, <i>Sur la Sainte Eglise</i>	64

FOI ORTHODOXE

L'Arhim. Paulin LECCA, <i>«Scriptura, Scripturae Interpres»</i>	67
---	----

DOCUMENTAIRE

Le diacre Fiorea M., <i>Le graveur Mihai Rîmniceanu</i> (Michel de Rîmnic)	83
Le P. D. BĂLAȘA, <i>Anciennes foyers de culture roumaine</i>	89

NOTTES

Le P. Nicolae LEONĂCHESCU, <i>Notes marginales sur des anciennes livres de Stroesti — Arges</i>	93
Le P. Gh. Cuneșcu, <i>Marches de croyance</i>	98